

Áhítat április 20-án, korlátozások idején

Legyen énekünk és egyben imádságunk Lackfi János zsoltárparafázisa, ami a 91. zsoltár alapján született. Dúdolhatjuk a „Tavaszi szél vizet áraszt...” kezdetű népdal dallamára.

*A Fölséges megvéd engem,
hűsége a pajzsom.
Ő lett váram, menedékem,
csak őbenne bízom.*

*Nem csalnak be a csapdába,
megment a vadásztól.
Búvók szárnya árnyékába,
tolla közt nem fázom.*

*Kísértettel jön az éjjel,
én attól nem félek,
jön a nappal sebes nyíllal,
nem rettenek én meg.*

*Sem ragálytól, sem dögvésztől,
nem nappal, sem éjjel.
Ezren esnek el mellettem,
a halál nem ér el.*

*Mentésemre száz angyalt hoz,
utamon vigyáznak.
Csapás nem fér a sátramhoz,
a bűnös nem árthat.*

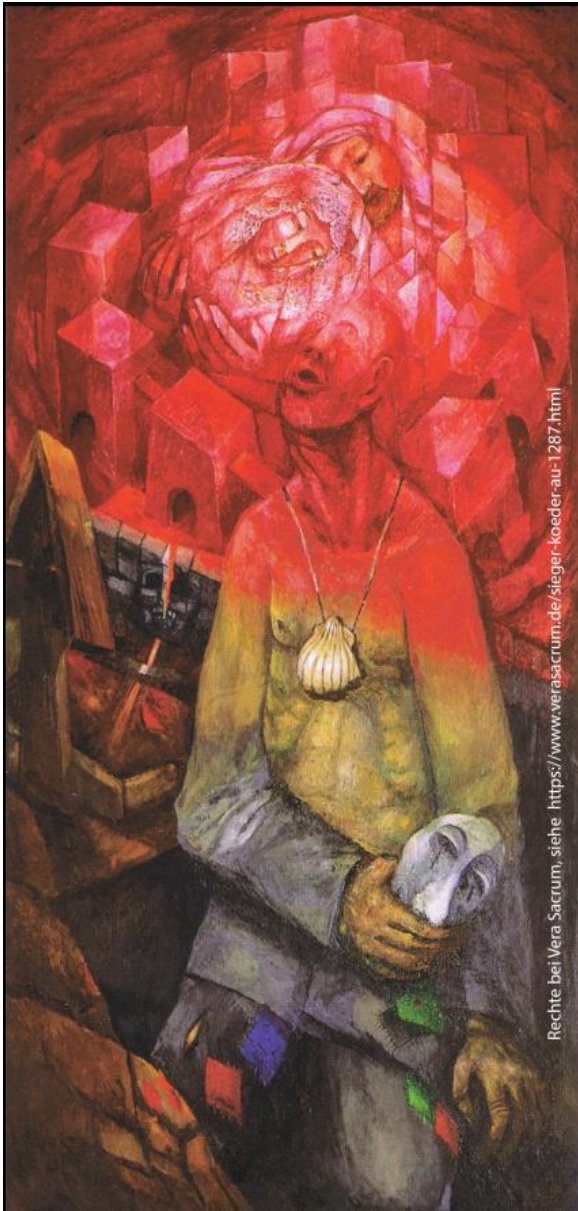
*Ne botoljon kőbe lábam,
karjukban hordoznak.
Oroszlánok között járjak,
kígyókon tapossak.*

*Isten nevét mert ismertem,
hű voltomért megment engem.
Szólongatom, ő meghallgat,
dicsőséget szerzett.*

*Közel hozzám a Hatalmas,
benne üdvösségem.
Rám ragyog a diadalmas
napok teljessége.*

Ige: Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. (ApCsel 4, 33) Jézus mondja: Én élek, és ti is élni fogtok. (János 14, 19b)

Magyarázat és képmeditáció: A halál jár körülöttünk. Ha a családunkat, közvetlen környezetünket nem is érinti, biztosan van olyan ismerősünk, akiknek az ismerőse, barátja, rokona elhunyt ebben az alattomos fertőzésben, akár huszonévesen vagy a harmincas, negyvenes éveiben.

Rechte bei Vera Sacrum, siehe <https://www.verasacrum.de/sieger-koeder-au-1287.html>

A legrosszabb talán a hírekben azt olvasni: nem volt ismert alapbetegése...

Felüdülés lehet, ha kinyitjuk a Bibliát és az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv elején az első gyülekezettel találkozunk. Tele vannak hittel, lendülettel, csodákat, gyógyulásokat élnek át. A tanítványok már nem gyávák és bezárkózóak, hanem az Úr Jézus feltámadásáról nagy erővel bizonyoságot tevő apostolok. Talán mi is vágyunk erre. Az erőre, a gyógyulásra, az életre. Ma egy olyan képet¹ hoztam, ami segíthet ebbe az irányba terelni a lelkünket, segíthet emlékeztetni magunkat arra, hogy a mi nagy reménységünk az ÉLET, a feltámadás. Húsvét után érthetjük meg igazán Jézus szavait: „Én élek és ti is élni fogtok.” Az Ő feltámadását a mi feltámadásunk követi. Erről szól ez a festmény. Talán első látásra furcsának tűnik és kissé érthetetlennek. De ha jobban szemügyre vesszük, feltárul a mélysége és szépsége. Hagyjuk magunkat egy kis időt, hogy szemléljük a képet és közben próbáljuk megfejteni a szimbólumait!

A főalak egy szegényes, foltos ruhájú ember, aki egy sírgödörben térdel. Mondhatni, fél lábbal a sírban van. De fölfelé tekint, nyakában pedig egy kagyló függ. A kagyló a feltámadás szimbóluma, gyakran vésték szarkofágokra a keresztyének, illetve a zarándokok kedvelt jelképe napjainkig. Ennek az embernek nem a sír a végső nyughelye, nem. Ő úton van. Végső úticélja lebeg a szeme előtt, ami nem más, mint a Szent Város, a mennyei Jeruzsálem, tizenkét kapujával, ahogy erről a Jelenések könyvében olvasunk. A városban pedig ott van Jézus, a Vőlegény és átöleli karjával a Menyasszonyt, az Ő népét. Azaz minket, akik hozzá tartozunk. Mennyei állampolgárok vagyunk már most, akik fedetlen arccal, maszkok, álarcok, szerepek és rejtegetni valók nélkül állunk majd a Vőlegény mellett. Ezért tart egy álarcot a kezében emberünk. Nem lesz már szüksége rá, hogy bármilyen szinten is másnak mutassa magát, mint amilyen. Ahogy mi is kibújhatunk minden álarcunk és maszkunk mögül. Már itt és most is, amikor a Feltámadott Úrral vagyunk, Vele beszélünk. És majd az eljövendőben, amikor színről színre látjuk a Főlségest. Most még ugyan elválaszt minket egy fal, ami a képen is látszik. Ott húzódik a mennyei és a földi között. De már megrepedt, amikor a templom kárpitja kettéhasadt Jézus halálakor. A hasadékon átszűrődik a mennyei fénye és visszatükröződik. A sír, a halál elvesztette végzetes erejét. Nincs fölöttünk sem hatalma. Bármilyen történik velünk, senki és semmi sem veheti el tőlünk a Vőlegény

¹ Sieger Köder: Tod und Auferstehung des Christen (A keresztyének halála és feltámadása)

győzelmét. Ő pedig átölel minket, ahogy a menyasszonyt a jegyese. A győztes oldalon állunk. Tudták ezt az apostolok, az első keresztyének is. Ez adta az erőt nekik, ezért nem hátráltak meg, ha börtönbe vetették is őket vagy mártírhalált haltak. A Szentlélek ereje vitte őket tovább, s tudták, hova tartanak: az Új Jeruzsálembe, a Vőlegényhez. Nekünk is ez adjon erőt. Ámen.

Imádság:

Üres keresztfa, elgördített kő.

Győztes zászlók lobognak, új utadban új erő.

Köszönjük Urunk, hogy akkor Te győztél.

Szereteteddel minket megmentettél.

Ha Veled indulunk most az úton tovább,

nem kell, hogy féljünk:

Győzelem vár ránk, győzelem vár ránk!

Győztél Krisztusom, nincs bennem félelem.

Új erőt kapok, új útra viszel engem.²

Áldás:

Most hát,

boríts be minket, Istenünk, reményruhába!

Őrizz az úton, és taníts szeretetedből szeretni.

Legyen életünk a halálból életre támadás példázatává.

És minden értelmet meghaladó békességed,

amely

mélyebb kétségeinknél,

erősebb hitünknel,

határtalanabb reménységünknel,

őrizze meg szívünket bátor bizalomban,
gondolatainkat őszinte nyitottságban,
tetteinket igaz mozdulatokban,

életünket, egész valónkat

Krisztus Jézusban,

az értünk jött Kegyelemben.

Ámen.

² Dalszöveg: Talitha Kúmi együttes „Győztél” című dala